

CIRKULÄR NR 2/2003

Ersättning för inkomstförlust; fråga om bevisregler vid orsakssamband

I ett ärende om bland annat ersättning för inkomstförlust har nämnden funnit att den skadade fullgjort sin beviskyldighet vad gäller orsakssambandet mellan olyckshändelsen och hans skada.

I ärendet framgår att NN den 8 februari 1999 halkade och därvid ådrog sig en kotkompression. Bolaget har bland annat bedömt att 2/3 av NN:s sjukskrivning berodde på olyckshändelsen medan 1/3 berodde på NN:s grundsjukdom Mb Bechterew. Mot den bakgrunden föreslog bolaget att inkomstförlusten skulle regleras efter en skadebetingad arbetsförmåga om 2/3 av NN:s sjukskrivning. NN ansåg att hela hans sjukskrivning samt förtidspension berodde på olyckan och inte på hans grundsjukdom. Nämnden inhämtade yttrande från sakkunnig ortopedläkare som i sitt utlåtande bland annat gjorde följande bedömning:

”Som framgår har ryggskadorna läkt restlöst. Däremot torde NN ha försämrats av den nödvändiga inaktiviteten under läkningstiden. En sådan försämring kan normalt inte förväntas bli permanent men med tanke på att grundsjukdomen har en tendens till progress finns möjligheter för detta. Det är möjligt att NN hade blivit arbetsförmögen även om inte olyckshändelsen hade inträffat. Förtidspension hade ju för övrigt diskuterats vid flera tillfällen före denna. Den nödvändiga sjukskrivningen efter skadan torde ha aktualiserat pensioneringen men den egentliga orsaken kan ha varit funktionsnedsättningen beroende på grundsjukdomen. Jag anser därför att försäkringsbolagets hållning att 2/3 av arbetsförmågan skulle bero på olyckshändelsen och 1/3 på grundsjukdomen inte är till NN:s nackdel.

Nämnden gjorde i sitt yttrande den 23 april 2003 följande bedömning. Enligt fast praxis krävs inte av den som begär ersättning ur en ansvarsförsäkring full bevisning om att det råder ett samband mellan olyckan och den skada för vilken ersättning begärs. Det är tillräckligt – men också nödvändigt – för att samband skall anses föreligga att det vid en bedömning av samtliga omständigheter framstår som klart mera sannolikt att besvären – och i förekommande fall – därav föranledd funktionsnedsättning beror på olyckan än att de har någon annan orsak.

NN har fullgjort sin beviskyldighet vad gäller orsakssambandet mellan olyckshändelsen och hans skada. Av sakkunnigläkarens utlåtande framgår vidare att NN:s av olyckan påtvingade inaktivitet medfört att hans grundsjukdom har fått ett snabbare förlopp än vad som skulle ha blivit fallet, om olyckan inte hade inträffat.

Bolaget har å sin sida bevisbördan – utan bevislättning – för sitt påstående att grundsjukdomen, även skadan förutan, skulle ha hindrat NN från att arbeta fram till ålderspensioneringen. Utredningen i ärendet ger inte tillräckligt stöd för att bolagets påstående skall kunna sägas vara styrkt. Bolaget bör därför ersätta NN fullt ut för hela hans inkomstförlust fram till ålderspensioneringen.

2003-06-05